

IVARDIJU DAIKTUS IR JUOS APIBŪDINU TEKSTO SUPRATIMAS

Perskaityk tekstą.

Evelina Daciūtė

Vieną popietę meškis Aurelijus ruošė arbatą ir pastebėjo, kad puodynėlė, kurioje laikė medų, visai tuščia. Vakar lijo, terasoje buvo šaltoka, tad, matyt, į arbatą prisikrovė šiek tiek daugiau medaus nei įprastai. Todėl nieko keista, kad jis baigėsi. „Ne, nieko nebus, – pagalvojo Aurelijus, apžvelgdamas terasą. – Popietė be medaus – visai ne tokia popietė. Trūks plyš reikia sutvarkyti šį reikalą.“ Meškio akis užkliuvo už sodo kampe didžiulėmis raudonomis avietėmis pasidabinusių krūmų. „Valio! Pasirinksiu aviečių ir pabandyčiau iškeisti į puodynę medaus.“

Kaip tarė, taip ir padarė. Prisirinko uogų ir patraukė miško takeliu. Priešais žingsniavo meškė Rozmari, glėbyje spausdama gėlių puokštę.

– Labas, Rozmari, – linksmi šūktelėjo Aurelijus. – Kur tu eini?

– Labas, Aurelijau! – džiugiai atsakė Rozmari. – Teta Adelaidė nutarė virti savo garsiąją gervuogių ir aviečių uogienę. Gervuogių krepšelį pririnkom, o avietės prie mūsų namų dar žalios. Todėl ir išsiuntė mane jų ieškoti, gal kur saulėkaitoj² rasiu.

– Jau radai, – nusijuokė Aurelijus. – Štai!

Ir ištiesė krepšelį. „Gal ir negausiu šiandien medaus, – pamąstė sau tyliai, – tačiau bent vienas iš mūsų bus laimingas.“

– Kaip puiku! Dėkui! – iš džiaugsmo net suplojo Rozmari. – O štai tau puokštė už gerą širdį.

Priglaudė Aurelijus kvapnias gėles, atsisveikino su Rozmari ir patraukė toliau.

² saulėkaita – vieta prieš saulę